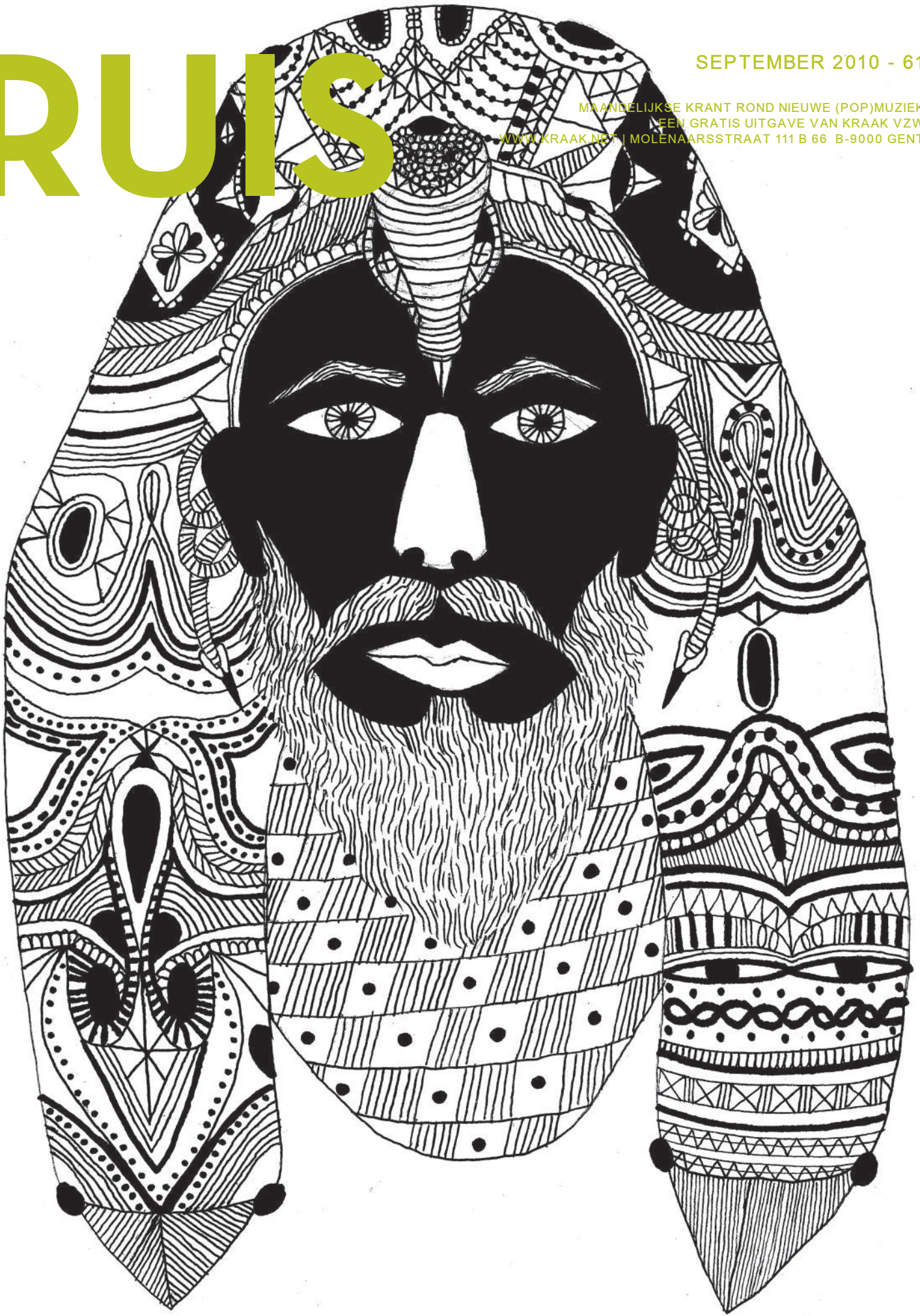

RUIS

SEPTEMBER 2010 - 61

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | MOLENAARSSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT

COLOFON

AGENDA

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE
KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE
HOOFDREDACTIE Piet Ruis
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, John Humblet, Niels Latomme, Sven Schlijpe, Hans van der Linden, Mik Prims, Pim van der Graaf
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN
COVER: Xavier Schipani (usa)
Ryo Kuramoto (jap)

STRIP: Gerard Herman (be)

ABONNEMENTEN
Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE
Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK
Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN
Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

30/08 Logos, Gent
Graham Lambkin (uk), Moniek Darge (be), Francoise Vanhecke (be)

09/09 Slachthuis, Gent
Circle Bros (be), Ducktails (usa), Dolphins Into The Future (be)

09/09-09/10 STUK Leuven
Displaced Sounds: Céleste Boursier-Mouge-not (fr)

18/09 Scheld'apen Antwerpen
Moon Unit (uk), Dracula Lewis (it) Part Chimp (uk)

18/09 Bozar Brussel
Carlos Casas (es) + Phill Niblock (usa)

19/09 Bozar Brussel
Gamelan & Steve Reich (id)

Dolphins Into The Future (be)

10/09 Vooruit Gent
Crash Course In Science (usa)

10/09 Zaal100 Amsterdam
Ducktails (usa), Dolphins Into The Future (be), Laser Poodle (nl)

11/09 Kunstencentrum België
Julia Kent (usa), Pamela Kurstin & Sebastian Rochford (us/uk)

11/09 Zuiderpershuis Antwerpen
Semara Ratih (id)

15/09 Magasin 4 Brussel
Andy Moor (cy/nl) & Christine Sehnaoui (nl/fr)

12-19/09 Incubate Tilburg
Andy Moor & Yannis Kyriakides (cy/nl/uk), Lucky Dragons (usa), el-g (fr), Josephine Foster (usa), HalloGallo 2010 (de/usa), The Skull Defekts (no), Richard Youngs (uk), Circle Bros (be), Six Organs Of Admittance (usa), Gunslingers (fr)...

19/09 Sojo Leuven
Circle (fin)

21/09 Vooruit Gent
Hallogallo 2010 (de/usa)

21/09 Magasin 4 Brussel
Pokemachine (de/nor), Horacio Pollard (uk), Bear Bones, Lay Low (be)

24/09 Kinky Star, Gent
Alkerdeel (be)

25/09 Bos Marche-en-Famenne
Displaced Sounds: Burlen van Herten (be)

25/09 Bozar Brussel
Paul Clipson (usa) + Paul Labreque (usa) & Bram Devens (be)

24/09 Trix Antwerpen
The Telescopes (uk), The Fauns (uk)

lfst zn,

Hoe gaat het met je nu je dertig bent? Lees je nog boeken? Of scan je spichtig enkel nog de medeklinkers van een oppervlakkige, digitale headline? Geen tijd voor het decoderen van woorden of zinnen meer, geen aandacht voor details, geen bespiegelende dromen in het geschilderde groene gras over vergeten volkeren. De kunst van het discussiëren over ongelezen boeken is de norm geworden, ooit onschuldig begonnen als knip- en plakwerk van Wiki Entries en Google Quotes om een onrealistische deadline te verbloemen. Waarom gaf ik eertijds de voorkeur aan de met vakmanschap gedraaide vijfbladjesjoint en niet aan de zetel in een donkere kamer met een opgelegd boek?

Jullie wereld is aan de hedonisten, enkel het heden telt nog. Enkel nog speeltijd, cognitieve kortzichtigheid door een dagelijkse cocktail van mescaline, alcohol en internet. 365 dagen Gentse feesten. Netjes gedocumenteerd in triljoenen foto's en opgeslagen in een onlinedatabase, toegankelijk voor iedereen. Zonder wilskracht wordt elk instinct bejubeld, elke perverse gedachte beloond en worden braakverhalen verheven tot literair genre. Nog een geluk dat jullie kortzichtigheid zich vertaalt in een explosie van ongewenste zwangerschappen, anders was het met jullie generatie al lang afgelopen.

Luister je nog naar platen, of schipper je spichtig tussen muzikale units? Geen aandacht voor de ringtone, een lied of een conceptalbum? Verkiest je efficiënte, industrieel verpakte en melodische units van 99 dollarcent gevuld van elke context boven het genot van de diepe concentratie voor een uitgesponnen album met mooi gezette liner notes? Dweep je enkel met platen van vóór 2010 of is Steve Jobs Junior je nieuwe John Peel of Brian Turner? Duik je in een oceaan van geluid of jetski je in een poel van middelmatigheid?

Jullie verleden en toekomst werden gewist en kunnen enkel nog geraadpleegd worden met Google Image Search. De reële ruimte werd vernietigd en opgeslorpt door een gigapixel retina display. Zoals je peter zaliger Piet Ruis het ooit zo scherp verwoordde: "Vakmanschap en autonomie worden vervangen door gebruiksgemak en ersatzindividualisme". Diezelfde peter vond het jammer dat Vlaanderen niet werd geannexeerd door Nederland. Maar, lieve zoon, Vlamingen hadden veel meer gemeen met de luie Waal dan met de overijverige Nederlanders. Onze tijdsbijziendheid was nooit compatibel met de brede blik van de protestantse Nederlanders, wier lot was gelijkgesteld aan succes. Het was Vlaanderen dat werd weggeveegd door de Noordzee. De Nederlandse dijken deden keurig hun werk.

Verschaf je je vrienden realtime-updates over je virtuele aardbeienplantage, maar heb je nog nooit een aardbei geproefd? Of worden je statusupdates genegeerd door je vrienden en followers? Heb je een gebrek aan realtimevaardigheden en ben je voorbestemd om je dagen te vullen met een of andere vorm van handenarbeid? Een sociale outlaw, de toegang ontzegd tot de universiteit?

Er is nog hoop.

Ik leef nu samen met de laatste der toekomstgerichten, afgezonderd in een calvinistische enclave op Lanzarote, losgekoppeld van de realtimedrug, niet verleid door de appel van de kennisboom, nimmer schuldig aan hedonistische zwakheden en voorbestemd tot grootste daden. Volgens jullie ben ik getransformeerd in een asociale psychopaat, een egoïst eerste klas. Ik ben een niet-gedocumenteerde, niet te decoderen non-conformist. Een sociale verstekeling. Maar ik ben vrij. En je bent welkom.

Je vader, Lanzarote, 26 september 2040

De zoektocht van Andy Moor naar de ultieme verhouding tussen melodie, abstractie en ritme

Andy Moor is niet voor één gat te vangen. Sinds 1990 speelt hij gitaar bij The Ex, en zijn vindingrijke improvisatiestijl heeft ook al vele interessante duetten opgeleverd, om van zijn solowerk, waaronder Marker, nog maar te zwijgen. Het merendeel van zijn improvisaties vindt de weg naar het grote publiek via het Unsounds-label, dat hij samen met Yannis Kyriakides en Isabelle Vigier leidt.

Continue dialoog

Andy Moor komt in de jaren tachtig als lid van Dog Faced Hermans in contact met The Ex. Beide bands spelen samen een aantal concerten en houden er een gelijkaardige muzikale aanpak op na, zowel op het vlak van energie als van stijl, ook al telt het Schotse collectief een trompetspeler en een zangeres in de rangen. A Broken Mousetrap, The Ex in New York, de documentaire van Jem Cohen en Matt Boyd brengt deze dynamiek overigens perfect in beeld. Andy vervoegt The Ex in 1990 als extra gitarist.

Hij vertelt hierover: "Vanaf mijn intrede verruimde The Ex zijn muzikale interesses en nam de band geleidelijk aan afstand van zijn punkverleden. Op dat moment was ik erg geïnteresseerd in Oost-Europese en Afrikaanse muziek, en ik merkte bij The Ex een soortgelijke interesse." In het begin van de jaren negentig werkt The Ex eveneens samen met Tom Cora, waardoor de Oost-Europese invloed nog toeneemt.

De kern van de band bestaat, afhankelijk van de periode, uit vier of vijf muzikanten. The Ex heeft in de loop van zijn lange carrière vaak met gastmuzikanten gewerkt. In de regel komen de muzikanten uit de Amsterdamse improvisatiescène maar soms ook uit andere contreien. De gastmuzikanten krijgen voldoende ruimte om echt iets bij te dragen én de muziek daadwerkelijk te beïnvloeden. Elke samenwerking brengt The Ex uit balans en luidt bijgevolg een nieuw experiment in. Deze aanpak is een van de redenen waarom The Ex al zo lang bestaat.

Ethiopische omzwervingen

Voor deze confrontaties zoekt The Ex niet naar gelijken, maar naar bands die hen inspireren om iets nieuws te doen. Uiteraard moet de vonk op persoonlijk vlak overslaan. Naast Brass Unbound, met Ken Vandermark en Mats Gustafsson, werkte The Ex de voorbije jaren ook samen met de intussen 74-jarige saxofonist Getatchew Mekuria en nog wat gastmuzikanten, met wie ze Moa Anbessa opnamen.

Ze ontdekten Getatchew in Ethiopië, waar Andy en Terry Ex rond de eeuwwisseling vertoefden. Ze troffen daar een aftandse cassette van deze muzikant uit 1972 aan. De opname werd intussen als deel van de Ethiopiques-serie uitgebracht: volume 14: Negus Of Ethiopian Sax. The Ex nodigde Getatchew uit voor hun 25ste verjaardagstour in 2004. Getatchew speelde tijdens die tour, gedocumenteerd op de dvd The Convoy Tour, samen met het ICP Orchestra en vervoegde The Ex voor een nummer. Deze ervaring werkte zo inspirerend dat Getatchew nadien The Ex als zijn begeleidingsband vroeg.

Exit Jos, enter Arnold

Als je de "vital statistics" erbij neemt die The Ex vorig jaar bij hun dertigjarigjubileum-cd publiceerde, val je bijna achterover van verbazing. Het totaal aantal concerten voor de periode 1979-2008 bedraagt 1371, met als enige constante zanger G.W. Sok (Jos Kley), die vorig jaar de band verliet. Na negenentwintig jaar was Jos het reizen beu en ook de inspiratie begon te tanen. Momenteel is hij nog steeds muzikaal actief in verschillende projecten, zij het iets minder intensief als voordien. Bands weten intussen dat hij beschikbaar is. Recent werkte Jos ondermeer met Zu en Cannibales et Vahinés samen.

Na het vertrek van Jos dacht The Ex er even aan om als instrumentaal trio verder te gaan. Maar de kracht van de band hangt in grote mate af van de zang, een belangrijk focuspunt voor het publiek. Op dat moment duikt Arnold de Boer op, zanger/gitarist van het verwante Zea.

The Ex speelde al eerder shows met Arnold, maar herwerkt nu ook een aantal oude nummers. Intussen is de band gestart met het schrijven van nieuw materiaal. Arnold zorgt voor een nieuwe balans wegens zijn melodieuze zangpartijen en omdat hij eveneens gitaar speelt. Hoe het resultaat precies zal klinken is nog een mysterie, de band heeft nog tijd nodig om dit nieuwe evenwicht verder af te tasten. Binnenkort duikt The Ex de Electrical Audio Studio's van Steve Albini in, de nabije toekomst zal uitwijzen of de chemie werkt.

Buiten de muzikale comfortzone

Andy Moor kan zijn muzikale ei maar gedeeltelijk kwijt bij The Ex. Zijn andere muzikale output ziet in de regel het levenslicht via zijn Unsoundslabel. Het liefst van al speelt hij in een duobezetting, omdat die format de relatie tussen de muzikanten optimaal aan bod laat komen. Andy is echter kieskeurig in zijn improvisatie. Hij speelt eigenlijk slechts samen met een handvol mensen, omdat er naar zijn aanvoelen al voldoende avontuur schuilt in het exploreren van muzikanten die je reeds kent. Naast de keuze van de muzikanten, bepalen de componenten melodie, abstractie en ritme zijn muziek. Elk project vult de verhouding tussen deze elementen op een andere manier in.

Een greep uit het aanbod! Vorig jaar verscheen Everything But The Beginning, een verzameling composities die Andy met ex-Dog Faced Hermanskompaan Colin McLean voor een dansvoorstelling maakte. Een jaar eerder bracht Andy met Anne-James Chaton Le Journaliste uit. Anne-James baseerde zich hiervoor op krantenartikelen en radio-uitzendingen waaruit hij voorleest terwijl Andy dit van een abstracte soundtrack voorziet. Moor

vertelt hierover: "Anne-James is een poëet en geen muzikant. Hij heeft muzikale kwaliteiten, maar die zijn eigenlijk toevallig. Hij focust zich op tekst en ritme."

Ook zijn samenwerking met DJ/Rupture, die met livemuzikanten speelt, is gebaseerd op confrontatie. Onlangs bracht hij samen met Yannis Kyriakides Rebetika en Folio uit. Andy speelt eveneens samen met Christine Sehnaoui. Die maakt heel zachte, minimale en microtonische composities. In deze ontmoetingen staan spanning en contrast centraal. Moor: "Het is leuk om mensen uit hun muzikale comfortzone te lokken, omdat je dan dingen gaat spelen waar je anders niet aan zou denken." Lean Left - met Terrie Ex, Ken Vandermark en Paal Nilsson-Love - hanteert een rechttoe rechtaan aanpak op basis van tomeloze energie. Een dergelijke benadering is leuk voor een project, maar niet de hele tijd. Het belangrijkste is om zoveel mogelijk verschillende combinaties te proberen."

Unsounds als persoonlijke uitlaatklep

Samen met Yannis Kyriakides selecteert Andy de artiesten voor de releases op het Unsoundslabel. In het begin verschijnt er werk van onder andere Francisco López en John Butcher, maar wegens gebrek aan tijd en geld is Unsounds een platform geworden om eigen muziek uit te brengen. De nadruk ligt op gecomponeerde en geïmproviseerde elektronische muziek.

In de nabije toekomst brengt Unsounds opnames uit met Christine Sehnaoui en er staat eveneens een nieuw project met Anne-James Chaton in de steigers. Over een periode van twee jaar verschijnen er vier 7 inches, elk opgebouwd rond een bepaald thema, met transport als rode draad. Naast transfer, hotels en treinen wordt een 7 inch gewijd aan prinsessen die in auto-ongelukken het leven lieten, met een speciale focus op Grace Kelly en prinses Di.

Het artwork is in handen van Isabelle Vigier. De laatste tijd duiken er in de releases meer en meer foto's van Andy zelf op. Deze beelden concentreren zich op luchthavens en vliegtuigen, plaatsen waar Andy enorm veel tijd doorbrengt. Hoe kan het ook anders.

Andy Moor & Yannis Kyriakides, Zea en The Ex spelen op 13/9 op het Incubate festival in Tilburg. Op 15/9 speelt Moor met Christine Sehnaoui in Magasin 4 in Brussel. Op 1/10 speelt The Ex met Shellac in Kunstencentrum België.

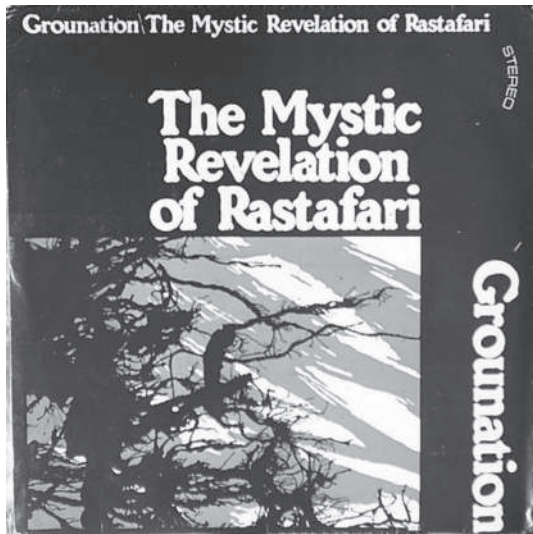
BEELENDE DAN
WEL

VEELEER PSYCHOLOGISCHE
TEKENING

VERGETEN PLAAT

Tekst: Tommy De Nys
Beeld: Gerard Herman

Count Ossie & The Mystic Revelation of Rastafari

Grounation (MRR, 1973)

aangevuld met hoge trommels. Die hoge trommels (of 'akate') wisselen elkaar af en converseren in de vorm van een drum-solo. De verdienste van Count Ossie is onder andere dat hij het traditionele Jamaicaanse drummen combineerde met liederen en ritmes van de Nigeriaanse drummer Olatunji. Ossie zou dit vanaf de jaren zeventig aanvullen met saxofoons die het muzikale geheel verwarmen en raffineren. Later zouden groepen zoals de Skatalites en Ras Michael hun favoriete ingrediënten uit deze Vergeten Plaat nemen om hun reggaemuziek te verrijken.

Ok, laat ons eens proberen om je een plaat aan te smeren waarvan de eerste kernwoorden reggae, dreadlocks en djembés zijn. Hoeveel mensen haken dan nu al af om een volgend artikel te lezen? Zet je vooringenomenheid even langs de kant en reis met me mee.

Count Ossie werd geboren in 1926 en was al van jongs af aan betrokken bij de rastafaribeweging in Jamaica. Behalve het percussieambt studeerde hij er ook de teksten die de Afrikaanse dagen van voor de slavenhandel bezongen. We spreken begin jaren vijftig in een buitenwijk van Kingston, Rockfort. Er was nog geen sprake van reggae of van de bekendere Jamaicanen die enkele decennia later de wereld zouden veroveren. Er ontstonden rastafarigroepen die louter akoestisch slagwerk combineerden met blaasinstrumenten en vocalen.

De rastafarileer is geënt is op het Christendom en ontstond in de jaren dertig in Jamaica. Het is een levenswijze waarbij cannabis spiritueel wordt gebruikt, de westerse levenswijze wordt afgewezen en een Afrocentrische wereld wordt omarmd. De Ethiopische geschiedenis en samenleving staat symbool voor het beloofde land. Enkele voorbeelden van specifieke bewegingen in Jamaica zijn Bobo Shanti en Niyabinghi. Bobo staat voor zwart en Shanti ofte Ashanti verwijst naar de Ghanese stam waarvan men aanneemt dat de Jamaicaanse slaven afkomstig waren. De term Niyabinghi betekent 'zwarte overwinning'. Het is een deel van Jah's wijsheid en het wordt gezien als de meest strikte vertakking van het rastafariwezen. Centraal staan de ideeën van de globale theocratie met aan het hoofd Haile Selassie, keizer van Ethiopië en voor de rasta's de messiah.

Count Ossie begon als jongeman zijn eigen percussiegroep en nam als eerste niyabinghi-muziek op. De basis van deze muziekvorm bestaat uit drie soorten drums. De basdrum en de middelste trommels die een basisritme vormen, worden

De eerste opnames van Count Ossie werden gemaakt op uitnodiging van Prince Buster. Begin jaren zestig vroeg die aan Ossie, intussen een icoon in eigen land, om enkele singles op te nemen. De eerste single werd het nummer 'Oh Carolina'. Dit werd ook zijn bekendste hit. Na deze opnames zou hij nog een paar keer samenwerken met Buster en daarnaast ook met Coxson Dodd van het legendarische Studio Onelabel. Begin jaren zeventig werd Count Ossie zijn groep omgedoopt tot Mystic Revelation of Rastafari en werden ze vervoegd door onder andere saxofonist Cedric Im Brooks.

De plaat *Grounation* werd op band vereeuwigd in 1973 en uitgebracht als driedubbelaar. "Grounation" betekent "viering" en dat kan je vanaf de eerste noot horen. De plaat wordt gekruid door poëzie, hymnes, improvisatie, Ethiopische melodieën en diepe rootsmuziek. De basis wordt gevormd door klarinet, bas, fluit, trombone, nyabinghi-drums en vocalen, aangevuld door een poët en orator.

De muziek blaast vanaf de eerste noot een warme wind in je gezicht. Sax, drums en strijkende bassnaren verwelkomen je met een simpel melodietje. Wanneer ze hun intro hebben afgewerkt, komt een lopende basdeun ingeschoven en springt het geheel op. Het is praktisch onmogelijk om je niet te laten meeveren. De dragende instrumenten worden simpel en minimaal gehouden. Doorgaans zorgen ze voor een traag rijdende, maar stomende locomotief. De plaat rolt verder, hymnes worden gezonden, poëzie wordt voorgedragen. Wat je hoort, is geen debiel gedeclameer, maar sacrale teksten en filosofieën. Grondtonen worden aangevuld met grondritmes ofwel de basis van de muzikale basis. De hartslagen van de muziek komen je oren binnen en ontvouwen voor jou de essentie en dat gedurende zes platenjaren lang. En als je er nog niet genoeg van kan krijgen, is de opvolger van *Grounation*, *Tales of Mozambique*, zeker ook aan te raden. *Grounation* is een plaat met oneindig veel luisterplezier en rijkdom. Punt.

Geen fans

Richard Youngs

Al twintig jaar lang werkt Richard Youngs op zijn eigen manier en in zijn eigen tempo aan een persoonlijke versmelting van traditionele Britse folk, vrije improvisatie en minimalisme. Op "Inceptor", een gelimiteerde elpee die hij speciaal voor Volcanic Tongue maakte en het onlangs op Jagjaguar uitgebrachte "Beyond The Valley Of Ultrahits" bereikt hij met deze werkwijze nieuwe hoogtepunten.

"Inceptor" is een songgerichte plaat gebaseerd op stem en gitaar. Komt het daar uiteindelijk allemaal op neer: een goed liedje dat je kan brengen met enkel stem en gitaar?

Ik denk dat een plaat op alle mogelijke manieren in te vullen is. Ik wil vooral een gevoel van opwinding krijgen bij wat ik doe. Anders zie ik de zin er niet van in.

Vind je dat de stem het meest persoonlijke instrument is dat je kan gebruiken?

Natuurlijk hou ik van zingen, en natuurlijk is dat persoonlijk, maar een instrument je eigen maken vergt ook talent.

Je noemt "Inceptor" het perfecte Volcanic Tonguealbum. Wat bedoel je daarmee?

Ik bedoel daarmee dat ik een plaat wou maken waar David en Heather (David Keenan en Heather Lee Murray, eigenaars van het Volcanic Tonguelabel, jb) van zouden houden. Ze hadden me al een tijdje geleden gevraagd of ik een plaat voor hun label wou maken, maar ik wou echt iets speciaals voor hen maken. Dat soort zaken kun je niet forceren. Je moet dat op een natuurlijke manier op je af laten komen. Soms komt de inspiratie, soms niet. Maar eens ik inspiratie had voor "Inceptor" ging het allemaal erg snel.

Wat betekent dat voor jou concreet; aan een plaat werken?

Voor mij is dat de tijdsperiode tussen het begin van de opnames en de finale mix van een plaat. Ik schrijf nooit muziek op voorhand. Ik denk eerder na over hoe ik iets ga opnemen en als ik dan een vrij moment heb, stel ik op en zie ik wel wat er gebeurt.

Mijn favoriete platen van jou zijn "Summer Wanderer" en "Naïve Shaman". Wat zijn die van jou?

Ik hou van "Advent" omdat dit de eerste plaat was waarbij ik het gevoel had dat ik het écht was.

"Advent" heb je indertijd op jouw eigen No Fanlabel uitgebracht. Was die naam als grapje bedoeld?

No Fans was gewoonweg een feit. Ik vond zelfs amper mensen aan wie ik mijn plaat gratis kon uitdelen.

Het pas verschene "Beyond The Valley Of Ultrahits" zie je als jouw popalbum. Ben je geïnteresseerd in popmuziek?

Natuurlijk, wie niet? Maar vraag mij niet wie er momenteel op nummer een staat in de lijsten. Toen ik aan Ultrahits werkte, wou ik vooral gebruik maken van beats en hooks, elementen die in de popmuziek van vandaag erg belangrijk blijken.

Iets anders: hoe kijk jij naar de gelimiteerde cd-r's die je zelf uitbrengt?

Cd-r's zijn ideaal om heel snel materiaal uit te brengen. Ik ben er me wel van bewust dat ze snel aan kwaliteit verliezen.

Je hoort vaak dat, hoe veel je ook naar nieuwe muziek luistert, je voornaamste invloed altijd de muziek zal blijven waarmee je bent opgegroeid, de muziek waar je naar luisterde tussen je vijftiende en je vijfentwintigste.

Wel, ik ben toch altijd van Pink Floyd blijven houden. Maar er is ook muziek die ik pas ben beginnen te begrijpen door ouder te worden, zoals bijvoorbeeld gregoriaanse gezangen.

Wat spreekt jou aan in gregoriaanse gezangen?

Ik heb bijna twee jaar lang naar niks anders geluisterd. Het was een manier om mijn pasgeboren zoon in slaap te krijgen. In het begin lijken al die gezangen op elkaar, maar hoe meer je ernaar luistert, hoe meer je ook bepaalde favorieten begint te krijgen.

Waren die gregoriaanse gezangen een invloed op "Summer Wanderer"?

Nee, Summer Wanderer dateert van voor die tijd. Die plaat zit waarschijnlijk dichter tegen mijn interpretatie van de Britse orale folktraditie.

Richard Youngs speelt op 18 september op het Incubate festival in Tilburg

Je combineert muziek maken met een fulltime job en een familie.

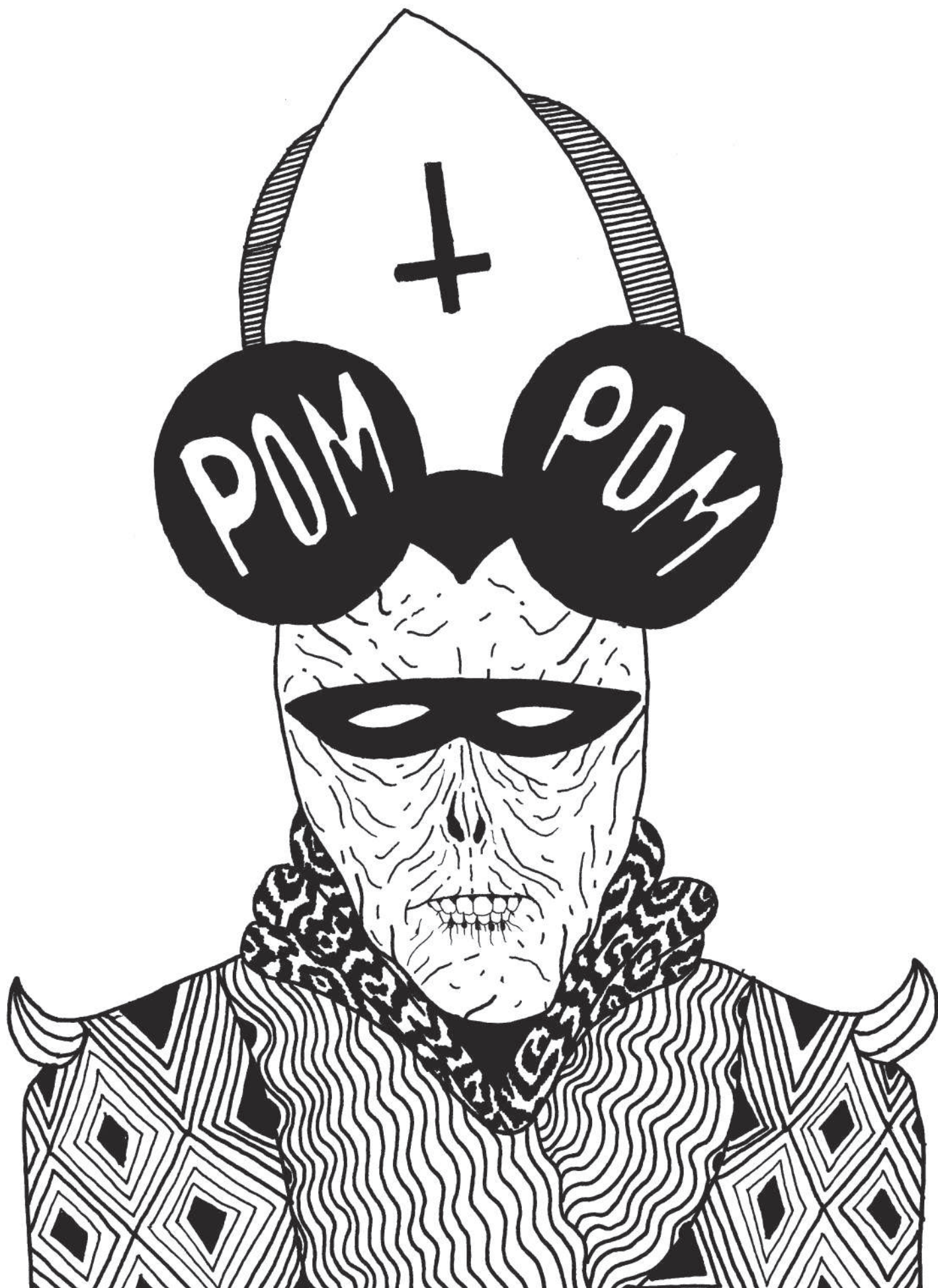
Met een deeltijdse job en een familie.

Denk je dat je gedwongen wordt om gefocust en geconcentreerd aan je muziek te werken, juist doordat de tijd die je aan muziek kan besteden beperkt is?

Dat is wel zo. Tijdens de beperkte momenten dat ik muziek maak, heb ik de neiging erg snel te werken.

Je speelt niet zo vaak live. En als je al eens live speelt, dan is dit meestal in jouw woonplaats Glasgow. Treed je zo weinig op om het voor jezelf fris en spannend te houden?

Ik denk dat dat vooral met een zekere balans te maken heeft. Vorig weekend speelde ik nog in Londen en dat was erg plezierig, maar mocht ik de komende twee weken elke avond moeten optreden, dan weet ik niet of ik er nog zou van genieten. Het is goed om het leven een beetje interessant te houden.

THERMIEK Stefan Hopmans

De laatste paragliders zwieren op de thermiek die uit de duinen rijst. Ik heb ze deze lente van een paardenbloem geblazen en wenste hetzelfde als altijd: een zomer vol muziek.

Het is half augustus. De zon staat op stand-by en schijnt tegen de schermen en de droge balen stro. Aanhangwagens wachten hoog beladen op het einde van de dag. De avondlucht laait.

Ginds rijdt een moede combine. De vaste cadans van zijn oogst klinkt over het veld gelijk een brushritme op een trommelvel. Schel zijn de solo's van de vogels. Zelf zorg ik voor de zang.

Ons concert stijgt met de warmte omhoog. De laatste paragliders verlies ik uit het oog.

Abattoir Mécanique 09/09 Slachthuis Gent

DUCKTAILS (usa)

DOLPHINS INTO THE FUTURE (be)

CIRCLE BROS (be)

25/09 Bos Marche-en-Famenne

HET BURLen VAN HERTEN

Tweeklank

01+02/10 Campo Santo Gent

LUBOMYR MELNYK (se)

LIMPE FUCHS & GERARD HERMAN (de/be)

"La Nuit du Phoque" - Birgé/Mollerat (1974)

PYROLATOR (de)

PHYLLIS CHEN (usa)

"Saturnus" - Ludo Mich (1971)

painting: Markus Vater

Met de steun van de Vlaamse Gemeenschap en provincie Oost-Vlaanderen

www.kraak.net

In zomers waarin het klimaat de ene helft van de planeet onder water zet en de andere helft in de fik, is Ducktails popmuzieks laatste hoop in bange dagen. Zomers-nostalgische deuntjes afgespeeld vanop kapotte cassettespelers die het laatst dienst deden terwijl u en ik nog naar versleten video's met Terminator 2 of Star Trekafleveringen zaten te kijken. U herinnert het zich nog wel, die tijd waarin winters koud waren en zomers warm. Niet enkel popmuziek zet in op Matt Mondanile, de man achter Ducktails, ook Pitchfork, de graadmeter van alles wat de wereld gaat redden, bombardeerde Matts Mondaniles zijproject Real Estate tot nieuwe lieveling. In september komt de man met Dolphins Into The Future in zijn kielzog in Europa de verhoopte indian summer vieren met een tour.

Zo, hoe gaat het?

Wel, ik ben nu thuis, mozzarella en tomaat aan het eten. Straks zet ik materiaal klaar om wat dingen op te nemen.

Kijk je al uit naar de Ducktails/Dolphins Into The Future-Euro-tour? Kende je Lieven Martens' muziek en zijn visioenen?

Lieven is een goede vriend van me. Ik vind hem, zijn cassettes, zijn platen, zijn hoezen, alles wat hij doet geweldig... Zijn visioenen zijn heel uniek en origineel. We hebben eigenlijk ook al veel samen gefeest.

KRAAK bracht net een four-way-split-7 inch uit met o.a een Ducktailsnummer. Wat vind je van de 7 inch, niet bang dat CBS je een proces gaat aandoen, aangezien Geordi Laforge op de cover staat?

Ik hou heel erg van de 7 inch, maar niet van het artwork. Ik ben nooit fan geweest van Star Trek, wel van Star Wars.

Bestaat Predator Vision nog?

Ja hoor, maar het is lang geleden dat we nog eens samen hebben gespeeld.

Hoe zit het nu juist met Real Estate?

Real Estate zijn van de hele wereld mijn beste vrienden. We touren heel veel, de meeste nummers zijn geschreven door Martin Courtney, maar ik schrijf ook af en toe nummers. In vergelijking met Ducktails spelen we wel meer shows.

Ducktails - en zeker de klank van jouw opnames - doet me denken aan Ignatz, maar dan meer Afrikaans of meer surfachtig. Waar komt eigenlijk jullie gedeelde liefde voor loficassetteopnames en vervormde geluiden vandaan?

Ignatz is geweldig! Ik persoonlijk hou gewoon van het casset-tegeluid, ik probeer helemaal niet doelbewust lofi te klinken of zo. Het is de enige manier waarop ik überhaupt kan opnemen. Ik vind het onmogelijk muziek te maken voor een computerscherm.

Ooit op VHS proberen opnemen?

Ja hoor! Dat klinkt heel fucked up en cool!

Wat is je favoriete effect?

De laatste tijd ben ik zot van flanger op gitaar en space echo op stemmen.

Op een van jouw nummers kon ik een sample ontwaren vanop een van de ethiojazzplaten. Gebruik je veel samples?

Ik vind eigenlijk dat ik te weinig sample. Fuck it Tapes brengt binnenkort een tape uit waarvoor ik veel dingen ga samplen, van Tomutonntu tot J Dilla.

Ok. Hoe is New Jersey? Is het er altijd zomer, zoals je muziek laat vermoeden?

Ik hou zielsveel van New Jersey, ik ben er nu. Het is zomer en heel warm. Er zijn veel bomen en tweedehandswinkels. I love it!

AARON MULLAN HALLOGALLO 2010

Krautrockcoryfee Michael Rother heeft wat vrienden uitgenodigd om de muziek van Neu!, Harmonia en zijn solowerk weer live te brengen. Bassist Aaron Mullan (Tall Firs) staat op het podium naast Steve Shelley (Sonic Youth) en Benjamin Curtis (School of Seven Bells). Hallogallo 2010 speelt op 19 september op het Incubatefestival in Tilburg en op 21 september in de Vooruit in Gent.

DBX - Beat Phreak' (1994)

So badassed, so minimal. De beats gaan rechtdoor four to the floor, 909 awesomeness. Twee synths worden in elkaar geweven, terwijl de melodieën hetzelfde blijven maar het timbre verandert met filter en decay. Voor mij zijn de beste baslijnen die waarin een enkele noot gespeeld wordt. De decay van de noot veranderen met de linkerhand of de overtonen veranderen door de positie van je plectrum in de rechterhand is alles wat nodig is om het nummer voorwaarts te duwen.

Jimi Hendrix Experience 'Third Stone From the Sun' (1967) vs. Band of Gypsies 'Machine Gun' (1970)

Hendrix komt vaak bovendien in discussies tussen Michael, Steve en mezelf. Als je zijn output opdeelt in 'studio' vs. 'live', zijn dit voor mij de twee meesterwerken. 'Third Stone From the Sun' heeft een Beatles-achtige perfectie op het vlak van productie, maar het blijft trouw aan Hendrix zijn ongelooflijke talent om de vreemdste dingen te doen met zijn handen en een elektrische gitaar. 'Machine Gun' is gewoon drie gasten op een podium, vibing the room en spelend met de ruimte en de emotionele conversatie met het publiek.

Tony Allen 'Hustler' (1975)

Elk nummer dat dertien minuten duurt en je achterlaat met het gevoel dat je meer van hetzelfde wil, is goed voor mij. Dit is Fela Kuti's backing band The Africa 70, maar met de drummer als leidinggevende. De drums komen dus sterker naar voren, en de blazers minder, en dat is wat ik altijd gewild heb van Fela. De baslijn is dezelfde als het einde van de jam van 'Third Stone From the Sun' (E-B-D-E) en is ongeveer het dichtste dat je kan komen bij een enkele-noot-baslijn terwijl je toch drie noten speelt.

Misfits 'Cough/Cool' (1977)

Niet de latere versie met overdubs, maar het origineel. Keyboards, bas en drum. Een donker landschap dat uitgaat van de stampende en kenterende drumbeat, de timbreverandering van een ellenlang g-akkoord op de toetsen, een biteerzotte zanglijn. Het enige wat het nummer nog beter had kunnen maken, is dat het twaalf minuten zou duren in plaats van twee minuten.

Colin McPhee 'Balinese Ceremonial Music for Two Pianos' (1940)

Het melodische aspect van wat we doen is voor mij voor een deel Europees en voor het andere deel oosters. McPhee had een iets academischere houding omtrent dit idee, hoewel zijn transcripties erg mooi zijn. Semibuitenaardse melodieën spelen op instrumenten waaraan je gewend bent, dat is iets wat we ook met Hallogallo doen.

BESP'ROKEN

tekst: John Humblet
& Pim van der Graaf

A **een decennium lang trakteert** Fursaxa (alias Tara Burke) de luisteraar met enige regelmaat op een stevige portie rituele psychedelische folk van het eerder onheilspellende type. Exemplarisch is "Comus of Florida", het afsluitende nummer op het in 2008 verschenen "Kobold Moon" (als cd uitgebracht op Burkes eigen label Sylph): een kakafonie van ijle, woordenloze gezangen verwordt tot het met nevelslierten omringde schouwoneel van een koorts-droom. "Mycorrhizae Realm" kondigt een tijd van verandering aan. Voor dit album ruilt Fursaxa de huiskamer in voor een heuse opnamestudio en verder krijgt het eenmans-project muzikale ondersteuning van enkele gastmuzikanten. Mycorrhiza, zo leert Wikipedia, is een "mutualistische symbiose van schimmels en plantenwortels, waarbij beide organismen voordeel halen uit de interactie". met andere woorden: een collaboratie in de ware zin van het woord. Het resultaat is een verrassende ommekeer. Geaccentueerd door spaarzaam harpgetokkel klinkt Burkes stem helderder en net daardoor mysterieuzer dan ooit levoren; zij het dikmaal niet met de overrompelende vocale kracht van een woudheks, maar met de stoïcijnse kalmte van een natuurgodin.

Van de natuur naar de stedelijke gebieden. De A-kant van Hoquets' popsingle "Couque de Dinant" is een jolige ode aan het befaamde streekproduct uit Dinant: een koek uitsluitend gemaakt van (tarwe)bloem en honing, die schijnbaar zelfs na het soppen in koffie keihard blijft. Op de B-kant wordt, ondersteund door een aanstekelijke ritmesectie, de institutionele problematiek die België momenteel in de greep houdt bezongen – 3 régions, 3 communautés. De link tussen beide nummers ligt voor de hand. De staatshervorming blijkt een hard te kraken dossier te zijn, waarop menig politicus zijn tanden al heeft stukgebeten.

Op naar de hoofdstad dan maar, waar TG zijn tent heeft opgeslagen, en waar de naamgeving van de cd-r vermoedelijk aan refereert. "La grande ville" bevat twee titelloze nummers, die allebei om en bij het kwartier duren. Het eerste nummer met rasperige vccalen en de nadruk op (harde) rimes doet sterk aan Ghëndalia Tazartès denken, wat alleen maar een goed teken kan zijn. Net als op diens recente allegaartje "Repas Froid" valt er ook hier veel te beluisteren, en dan nog het liefst veel tegelijkertijd. Voor je het weet waan je jezelf met een stuk in je kraag in de toiletten van een discotheek: de (techno)muziek bonst met vol geweld

tegen je trommelveizen, terwijl je lichaam, dof en vermoeid naar verlossing zoekt. En die verlossing komt er uiteindelijk ook: de stadstroubadour zingt een zelvend liedje boordevol melancholie. Het tweede nummer is meer van hetzelfde: telkens als je mee bent met een bepaald ritme, zet TG je op het verkeerde been door er compleet nieuwe geluiden tegenover te plaatsen. De lofkwaditeit wordt daardoor ruimschoots gecompenseerd met creatieve oprispingen à volonté.

En we blijven nog even in de stad, visueel althans, want enkele in sepia-tonen afgedrukte stadskiekjes sieren prominent de hoes van "Carliol", een samenwerking tussen John Butcher en Rhodri Davies. Omdat beide heren me onbekend zijn, levert wat Googlewerk de nodige achtergrondinformatie op. Saxofoonspeler Butcher geniet aanzien in de improvisatiescene en Davies blijkt een harpist met onconventionele ideeën te zijn. Tien jaar geleden verscheen hun eerste plaat als duo, en ondertussen zijn ze samen al uitgebreid op tournee geweest. Tot zover de weetjes. Wat bij een eerste beluistering opvalt, is dat dit een échte luisterplaat is: de klanken zijn zo subtiel gearrangeerd en het spel tussen stilte en geluid is zo minutieus uitgekend, dat totale concentratie onontbeerlijk blijkt om ervan te kunnen genieten. Muzikaal is het uiterst fascinerend om te horen welk geluid de heren uit hun instrumenten kunnen toveren, evenwel zonder dat deze instrumenten ook voor je geestesoog verschijnen. Wat je hoort, heeft niets te maken met de combinatie van een klassiek bespeelde saxofoon en harp. Het klinkt, spultert, plopt, bromt, fluit... maar dan wel zo verdomd harmonieus dat het bewondering oproept. Pas in het laatste nummer, dat beiden, in tegenstelling tot de vorige zes nummers, apart van elkaar opgenomen hebben, wordt de harmonie overboord gegooid. De metalige fluittonen op de achtergrond contrasteren fel met de 'Flipper op speed'-saxuithalen. Kortom: twee muzikanten op zoek naar de grenzen en de grenzeloosheid van hun beider instrumenten.

Weg van alle stadsgedruis, in het historische Hull komt de muziek van Andrew Chalk tot stand. Lange tijd kwam er slechts met mondjesmaat solomateriaal van hem op de markt, totdat Mirror, het duo dat hij samen met Christoph Heemann vormde, er de brui aan gaf. Sindsdien verschijnt er met de regelmaat van de klok mooi verpakt werk van Chalk op zijn eigen label Faraway Press. Ditmaal handelt het om een samenwerking met Japanner Daisuke Suzuki, met wie hij eerder al een duo vormde. De muziek is een heruitgave van een 12 inch die, zoals zo veel vinylwerk van Chalk, strikt gelimiteerd is en bijgevolg in een oogwenk was uitverkocht. Een heruitgave is hier zeker op z'n plaats, want in minder dan een half uur tijd weten Chalk en Suzuki iets te creëren wat menig muzikant niet lukt: een bekijvende sfeer. "Queen of Heaven", meteen goed voor de helft van de albumduur, roept met een mengeling van breed uitgesmeerde synthesizerklanken en een ver op de achtergrond klinkend gerommel een gevoel op waar de Duitsers mijns inziens het prachtige woord 'Sehnsucht' voor hebben uitgevonden – een verlangen naar iets dat niet meer is. Op "Of Beauty Reminiscing" – de titel is ontleend aan het werk van de Russische schrijver Solzhenitsyn en werd levens gebruikt als albumtitel voor de debuut-lp van Vikki Jackman – overheersen de veldopnames van Suzuki. Krekelgeluiden worden onregelmatig onderbroken door vage (kinder)stemmen, het geblaf van een hond, een voorbijrijdende auto... Het resultaat heeft veel weg van het nachtelijke geluid dat een hotelkamer binnendringt. Afsluiter "The Water Clock" lijkt door de zwaar vervormde pianoklanken en korte tijdsduur zo weggeplukt uit het album "The Cable House", waarvoor Chalk, net als bij dit nummer, samenwerkt met pianiste Vikki Jackman. Op het poëtisch getitelde "In Faxfleet Clouds Uplifted Autumn Gave Passage To Kind Nature" tekent Chalk met een beperkt klankpalet de contouren van een onwezenlijke plek die, zelfs wanneer de muziek gestopt is, slechts met de grootste moeite te verlaten is. – JH

FURSAXA – Mycorrhizae Realm (ATP Recordings) ***1/2

HOQUETS – Couque de Dinant (Matamore) **

TG – La grande ville (Young Girls Records) **1/2

JOHN BUTCHER & RHODRI DAVIES – Carliol (Ffari) ***1/2

ANDREW CALK & DAISUKE SUZUKI – In Faxfleet... (Faraway Press) ****

Met een monotoon, repetitief voortrollende bas en vocale uithalen van zangeres Naomi Joy die regelmatig aan Lisa Gerrard herinneren, worden de donkere jaren tachtig weer dunnetjes overgedaan. Toch is de muziek van het uit Minneapolis afkomstige trio Mather of Fire niet alleen te vangen met herinneringen aan Bauhaus & co. Zeker wanneer tracks als "Follow the Sun" en "The Eyes in the Trees" langsdenderen, met doorgedreven herhalingen zoals ook Neul! dat kon, horen we ook gelijkenissen met nieuwe helden als Cave en Wooden Ships.

Een ander project dat teruggrijpt naar de jaren tachtig is LA Vampires & Zola Jesus. Het duo dat hier samen opereert, bestaat uit Amanda Brown, in het gewone leven frontdame van dronepsychensemble Pocahaunted, en Nika Rosa Danilova uit Wisconsin, die regenwoordig als Zola Jesus in de hipsterlift zit. Vergelijkingen met Siouxsie Sioux en Lydia Lunch maken duidelijk dat Zola Jesus de goth rock niet schuwt. De samenwerking die we hier voorgeschoteld krijgen, bestaat uit een ep met zeven tracks die een coherent geheel vormen. Openingsnummer "Bone is Bloodstone" doet direct denken aan de bezwerings van Chris & Cosey. "In the Desert", met de etherische stemmen en de vervormde wahgitaar, roept prachtige sferen op die worden voortgezet in "Searching". Een van de hoogtepunten vormt de cover van "No No No (you don't love me anymore)", een reggae-klassieker die hier verwordt tot een creepy track die perfect past tussen de rest. Verschijnt op het door Amanda Brown gerunde Not Not Funlabel.

Uit Providence, Rhode Island komt Eli Kesler, die hier met Oxtim een werkje presenteert dat zich wellicht het beste laat scharen onder Improv. Erg veel vergelijkingen dringen zich hier op, van AMM tot vroeg werk van Nurse With Wound. "Oxtim 1" bestaat uit schrapende metaalachtige geluiden (hoewel de website vermeldt dat er gebruik gemaakt wordt van o.a. gitaar is deze zeker niet als zodanig herkenbaar), elektroakoestische improvisaties met daaroverheen een laag heftische percussie. De eerste track doet sterk denken aan het vroegere werk dat David Jackman (Organum) deed met AMM-drummer Eddie Prevost. Op "Oxtim 2" wordt de percussie een veel kleinere rol toebedeeld en zijn vergelijkingen met o.a. The Music Improvisation Company meer op zijn plaats. Verschijnt op het legendarische ESP-Disklabel als elpee en download. De download geeft toegang tot een derde track met de verrassende tracktitel "Oxtim 3". Een groeiplaat.

Dat de Verenigde Staten geen patent hebben op interessante muzikale ontwikkelingen bewijst David Maranhã op zijn recent verschenen "Antarctica". Deze uit Portugal afkomstige componist maakt al zo'n twintig jaar muziek, zowel in groepsverband (Osso Exotico) als in collaboraties met andere artiesten (o.a. Z'ev). De twee stukken op "Antarctica" zijn drones met een invloeden uit de folk. De voortkabbellende hypnotiserende stukken zijn opgebouwd uit gitaar, percussie, bas, viool en harmonium. Zoals vaak met deze composities wordt een niet onbelangrijk deel van de kracht gehaald uit de herhaling en de tracklengte, beide langer dan twintig minuten. De twee meesterwerkjes zijn niet baanbrekend maar doen wat ze moeten doen: dromerige tafereelen oproepen en eindigen met een verlangen naar meer.

Hoe anders gaat Dan Johansson a.k.a. Sewer Election om met het oproepen van geestestoestanden. De Zweed heeft sinds 2002 een massa aan cassette's, cd-r's en 7 inches uitgebracht op diverse labels met veelzeggende titels als "Sex Death" en "Killing for ...", waarbij op de stippellijnen bijna iedere EU-lidstaat aan de orde komt. We hebben hier dan ook te maken met noise in de stijl van Capacitants en Hijokaidan, vermengd met de vuzigheid van een gemiddelde Joke Lanz-outfit. De ene track die "Bristning" vormt, zorgt voor drieëndertig minuten morbide (on)spanning. Na een sinistere opbouw vormen de eerste vijftien minuten de meer noisy kant van Sewer Election om vervolgens via Sudden Infant-achtige onsmakelijkheden een veel evenwichtiger uitgewerkte compositie neer te zetten. Als geheel wel geslaagd, maar het is met name het tweede deel van de track die het voor elkaar krijgt onder de huid te kruipen. -PvdG

MOTHER OF FIRE – s/t (De Stilj) ***1/2
LA VAMPIRES & ZOLA JESUS – s/t (not not fun) ***
ELI KESLER – Oxtim (ESP-Disk) ***1/2
DAVID MARANHÃ – Antarctica (Roaratorio) ****
SEWER ELECTION – Bristning (RTB) ***

SCHILD' APEN

ZONDAG 5 SEPTEMBER
BULBUL (AT)

ZATERDAG 18 SEPTEMBER
PART CHIMP (VK)
MOON UNIT (VK)
DRACULA LEWIS (IT)

VRIJDAG 15 OKTOBER
GREG MALCOLM (NZ)
IGNATZ (BE)
SHELDON SIEGEL (BE)
ism KRAAK

ZATERDAG 16 OKTOBER
C. SPENCER YEH
OKKYUNG LEE (vs)
ism ULTRA ECZEMA

WOENSDAG 20 OKTOBER
QUINTRON & MISS PUSSYCAT (vs)
ism ULTRA ECZEMA

ZATERDAG 23 OKTOBER
DEMONS (vs)
SICK LLAMA (vs)
ism ULTRA ECZEMA

MAANDAG 25 OKTOBER
CAVE (vs)

SCHILD' APEN

WWW.SCHILDAPEN.BE
D'HERBOUVILLEKAAI 36 / 2020 ANTWERPEN

SMartbe

professionele **vereniging**
voor creatieve beroepen

Muzikanten maken muziek SMartBe doet de papierwinkel

Als muzikant werk je vaak met wisselende opdrachten en op onregelmatige tijdstippen. Je bent vooral bezig met je artistiek project. Maar natuurlijk telt ook de administratieve en zakelijke kant. En daarom is er SMartBe. Zorgvuldig regelen wij voor jou die onvermijdelijke papierwinkel.

Zo kan je als lid voor je loonadministratie 24u op 24u terecht in een online ledenzone. Eenvoudig en handig zo vlak voor je optreden. En met een Activiteit start je gratis en snel een eigen ministructuur, zonder dat je zelfstandige moet worden. Naast ettelijke praktische voordelen, waaronder het jezelf terugbetalen van onkosten, houd je de handen vrij voor wat echt telt: jouw muziek.

Ga je aan de slag, dan ben je uiteraard graag maximaal verzekerd. Een veelzijdig pakket verzekeringen zorgt voor een zo breed mogelijke bescherming, zelfs tijdens je onbetaalde repetities. Bovendien mag je rekenen op juridische hulp en een uitgebreide adviesverlening over onder andere het sociaal statuut van de kunstenaar en de sociale zekerheid.

Wil je meer weten? Maak gerust een vrijblijvende afspraak met een van onze adviesverleners. Dan bekijken we samen hoe we voor jouw situatie tot het beste resultaat kunnen komen.

Of neem deel op **donderdag 30 september om 14u in Campo Santo in Gent** aan de **gratis workshop** over de zakelijke kant van het artistieke werk. Inschrijven en alle info via gent@smartbe.be of 09 233 51 90.

SMartBe Gent
SMartBe Antwerpen
SMartBe Brussel

> **09 233 51 90**
> **03 226 21 08**
> **02 542 10 80**

> **gent@smartbe.be**
> **antwerpen@smartbe.be**
> **brussel@smartbe.be**

www.smartbe.be

SMartBe ondersteunt Tweeklank op 1 en 2 oktober in Campo Santo in Gent. Een muziekproject van Kraak vzw.